

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 42:

Forslag til folketingsbeslutning om svarfrister for offentlige myndigheder.

Af Svend Erik Hovmand (V), Pernille Sams (KF) og Sonja Albrink (CD) m.fl.
(Fremsat 12/11 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det beslutningsforslag, som Venstre, De Konservative og CD har fremsat, angår for det første sagsbehandlingstider og svarfrister i den offentlige forvaltning.

Herudover vedrører forslaget en ordning med såkaldte negativattester, der betyder, at hvis en myndighed ikke inden for en vis frist har ladet høre fra sig i anledning af en ansøgning om f.eks. en tilladelse eller en godkendelse, så skal godkendelsen eller tilladelsen betragtes som givet. Som eksempel nævnes i forslaget bemærkninger sager om godkendelse af nye produkter.

Jeg vil gerne mere overordnet sige, at regeringen naturligvis er helt enig i sigtet med forslaget: at sikre borgerne en hurtig, effektiv og samtidig korrekt sagsbehandling.

Regeringen kan imidlertid ikke støtte forslaget. Det skyldes for det første, at der efter vores opfattelse ikke er behov for et regelsæt om sagsbehandlingstider m.v. ved siden af de initiativer, som regeringen allerede har taget med henblik på bl.a. at nedbringe sagsbehandlingstiderne. Hertil kommer, at den del af beslutningsforslaget, der vedrører indførelse af et såkaldt negativattestsystem, efter regeringens opfattelse rejser en række problemer, som nøje må overvejes. Det skal jeg vende tilbage til.

Først vil jeg komme lidt nærmere ind på forslaget om et regelsæt om sagsbehandlingstider. Det går ud på, at de enkelte forvaltningsmyndigheder inden for visse sagsområder skal udarbejde regler om deres sagsbehandlingstid. Der skal ikke fastsættes de samme frister hos alle myndigheder. Ved fastsættelsen skal der bl.a. tages hensyn til retssikkerheden. Fastsættelsen af svarfrister skal endvidere ske inden for rammerne af de nuværende ressourcer.

Det væsentlige i forslaget er, og her citerer jeg fra forslaget:

- »... at den enkelte myndighed forpligtes til
- at registrere sagsbehandlingstiderne løbende,
  - selv at fastsætte en række servicemål for sagsbehandlingen, herunder tidsmål for svartider og information til borgerne om sagsgangen og
  - at foretage opfølgning på de fastsatte mål og iværksætte de nødvendige tiltag, hvis de fastsatte frister ikke overholdes.«

Der gælder som bekendt allerede i dag regler og principper om myndigheders sagsbehandlingstider. For det første findes der på nogle områder særlige lovbestemmelser om spørgsmålet. Som eksempel kan nævnes reglerne i forvaltningsloven og offentlighedsloven om sagsbehandling af begæring om aktindsigt. Der findes også i EU-retten bestemmelser om myndighedernes sagsbehandlingstid.

For det andet og navnlig gælder det som et almindeligt, uskrevet forvaltningsretligt princip, at myndighederne skal behandle deres sager så enkelt og hurtigt, som forholdene tillader. Det er et princip, hvis overholdelse særlig påses af Folketingets Ombudsmand. I særlige tilfælde vil en overtrædelse af princippet også kunne sanktioneres på anden måde. Myndighederne vil f.eks. efter omstændighederne kunne ifalde et erstatningsansvar, hvis en langsomme sagsbehandling har påført parten et økonomisk tab. Der vil i grove tilfælde også kunne blive tale om straf eller disciplinært ansvar.

Regeringen tog sidste år som led i projektet om større kvalitet i velfærdssamfundet en række initiativer med henblik på at effektivisere og hurtiggøre sagsbehandlingen i den offentlige forvaltning. Det skete i form af en cirkulæreskrivelse af 4. juni 1997 om mål for hurtig sagsbehandling fra Justitsministeriet til de enkelte ministerier og styrelser m.v. og en tilsvarende skrivelse fra Indenrigsministeriet til kommunerne.

I skrivelserne henstilles bl.a., at de enkelte myndigheder opstiller målsætninger for, hvor hurtigt man vil tilstræbe at behandle sager, hvor forvaltningen skal træffe afgørelse i forhold til borgerne. Myndighederne bør udarbejde oversigter over de opstillede mål. Oversigterne er offentligt tilgængelige, og opstillingen af målsætningerne bør suppleres med en ordning, der løbende gør det muligt at kontrollere overholdelsen og eventuelt justere målsætningerne.